

Gen 32, 25.-33.

25 Pak zůstal Jákob sám a tu s ním kdosi zápolil, dokud nevzešla jitřenka.

26 Když viděl, že Jákoba nepřemůže, poranil mu při zápolení kyčelní kloub, takže se mu vykloubil.

27 Neznámý řekl: "Pusť mě, vzešla jitřenka." Jákob však odvětil: "Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš."

28 Otázal se: "Jak se jmenuješ?" Odpověděl: "Jákob."

29 Tu řekl: "Nebudou tě už jmenovat Jákob (to je Úskočný), nýbrž Izrael (to je Zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls."

30 A Jákob ho žádal: "Pověz mi přece své jméno!" Ale on odvětil: "Proč se ptáš na mé jméno?" A požehnal mu tam.

31 I pojmenoval Jákob to místo Peniel (to je Tvář Boží), neboť řekl: "Viděl jsem Boha tváří v tvář a byl mi zachován život."

32 Slunce mu vzešlo, když minul Penúel, ale v kyčli byl chromý.

33 Synové Izraelovi nejedí až podnes šlachy při kyčelním kloubu, protože Bůh poranil Jákobovi šlachy kyčelního kloubu.

Jákob zápasil s neznámým a za svou odvahu byl pojmenován Izrael. Celý jeho život byl zápas. V lůně se poprav s bratrem o prvenství, a přesto se narodil jako druhý. Rebeka měla od Boha slovo, že Jákob bude víc, než Ezau. Měla ho raději. Proto podvedla manžela, převlékla Jákoba za Ezaua, aby mu bylo požehnáno, a její lest prošla. Nespolehla se na Boží slovo, snažila se vlastní silou udělat, co slíbil Bůh. Její čin vyvolal jen zlou krev. Jákob musel 20 let žít u Lámana. Pak teprve se vrátil domů. Co Ezau, přijme ho? Ezau mu šel vstříc, ale jde ho vítat, nebo zabít? Jákob měl obavy a hledal způsob, jak udělat setkání co nejvíce harmonickým.

Gen 32, 20.-22.

20 Tak přikázal i druhému a třetímu a všem, kteří šli za stádečky. Řekl: "V tomto smyslu mluvte s Ezauem, až na něj narazíte.

21 A dodejte: »Také tvůj otrok Jákob je za námi, neboť řekl: Darem, který jde přede mnou, chci ho usmířit a teprve potom spatřit jeho tvář. Snad mě přijme milostivě.«"

22 Šli tedy napřed s darem, zatímco on přenocoval oné noci v táboře.

Při otrockém překladu z hebrejštiny je TVÁŘ klíčové slovo. Nejtěžší je pohledět Bohu do tváře. (Zjevení – 7.pečeť rozlomena, lidé prchají, protože se bojí pohlédnout do Boží tváře, nemají čisté svědomí).

Jákob vnímal při zápasu Boha jako muže. Tak Ho viděl. I v jiných místech Bible jsou andělé označeni jako „muž“. Pro tyto bytosti je typická neochota říct své jméno. Stejně tak u Hospodina – např. hořící keř.

Jákob bojuje až do rána a je odměněn za to, že obstál v boji s lidmi i Bohem. Dá se zápasit s něčím, co je z nebe? Jákob vyhrál, ale byla mu zraněna noha. Odměna byla dána na neúnavnost, za to že v zápase vydržel, ne za vítězství. Chtěl buď požehnání, nebo smrt. Celý svůj život zápasil – o poženání, o život, o Ráchel.

Iz 40,31. 31 Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Jsou důležitější věci než úspěch, bohatství, dokonce i než zdraví. Ježíš říká, že ztratit život – nevadí, ale ztratit život věčný – vadí.

Fil 1,30.

Kol 2,1.

1 Tes 2,2.

2 Tim 4,7.

K věřícímu člověku patří neustálý zápas. Světští lidé zápasí o nepotřebné věci, o to co není důležité, nebo ne tak důležité jako život věčný.

Věřící bojuje o Boží požehnání, o možnost moci se podívat do Boží tváře. I drobné věci musíme získat od Boha, ale ne vlastní silou, proti Bohu.

Kde člověk nevidí cestu, Bůh vidí dálnici. Spoléhejme na Pána v každé situaci.